Európai Parlament
2024-2029

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

P10_TA(2026)0203

Küzdelem a transznacionális elnyomás ellen – az Európa szuverenitásának és demokratikus értékeinek védelmezésére irányuló uniós stratégia felé

Az Európai Parlament 2026. június 16-i állásfoglalása a transznacionális elnyomás elleni küzdelemről – az Európa szuverenitásának és demokratikus értékeinek védelmezésére irányuló uniós stratégia felé (2025/2179(INI))

Az Európai Parlament,

– tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 2. cikkére, amely rögzíti az EU alapvető értékeit: emberi méltóság, szabadság, demokrácia, egyenlőség, jogállamiság, valamint az emberi jogok tiszteletben tartása,

– tekintettel az Európai Unióról szóló szerződésre, különösen annak 3. és 21. cikkére,

– tekintettel a transznacionális elnyomás erősödésére, valamint a tagállamok azon felelősségére, hogy a területükön élő minden embernek védelmet nyújtsanak,

– tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára,

– tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájára,

– tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 83. és 215. cikkére,

– tekintettel az ENSZ emberijog-védőkről szóló, 1998. évi nyilatkozatára,

– tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa által 2025. április 4-én kiadott, „Human rights defenders and new and emerging technologies: protecting human rights defenders, including women human rights defenders, in the digital age” [Az emberijog-védők és az új és kialakulóban lévő technológiák: az emberijog-védők, köztük a nők védelme a digitális korban] című határozatra, valamint a 2025.

július 1-én kiadott, „Civil society space” [A civil társadalmi tér] című határozatra,

– tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosának Hivatala által a transznacionális elnyomásról szóló, 2025. június 18-án kiadott tájékoztatóra[1],

– tekintettel az ENSZ emberi jogi főbiztosának az emberijog-védők védelmének javításáról szóló, 2025. január 13-i nyilatkozatára,

– tekintettel az ENSZ emberi jogi főbiztosának éves jelentésére, a Főbiztosi Hivatal és a főtitkár jelentéseire, valamint az „A/HRC/60/62: Cooperation with the United Nations, its representatives and mechanisms in the field of human rights – Report of the Secretary General” [Emberi jogi együttműködés az ENSZ-szel, valamint annak képviselőivel és mechanizmusaival – A főtitkár jelentése] című, 2025. szeptemberi jelentésére,

– tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa által a 2011. június 16-i 17/4. sz. határozatban elfogadott, a jogok védelmére, tiszteletben tartására és a jogorvoslatra vonatkozó ENSZ-keretrendszer végrehajtásáról rendelkező, az üzleti és emberi jogokra vonatkozó irányadó alapelvekre,

– tekintettel az ENSZ független emberi jogi szakértőiből álló csoport 2025. január 22-én közzétett nyilatkozatára, amelyben aggodalmának ad hangot az érintett személy távollétében Belaruszban tartott tárgyalások elszaporodása miatt,

– tekintettel a Nemzetközi Büntetőbíróság főügyészi hivatala által a Litván Köztársaságban/Belarusz Köztársaságban fennálló helyzettel kapcsolatban végzett előzetes vizsgálatra (ICC-01/24–1),

– tekintettel az emberijog-védőkről szóló, 2004 júniusában elfogadott és 2008-ban módosított uniós iránymutatásokra, valamint az emberijog-védőkre vonatkozó uniós iránymutatásokról szóló, 2023. március 16-i állásfoglalására[2],

– tekintettel az ENSZ emberi jogi fórumain 2025-ben képviselendő uniós prioritásokról szóló, 2025. január 27-i tanácsi következtetésekre,

– tekintettel az ENSZ emberi jogi fórumain 2026-ban képviselendő uniós prioritásokról szóló, 2026. január 30-i tanácsi következtetésekre,

---

1 https://www.ohchr.org/en/documents/tools-and-resources/transnational-repression.

2 HL C, C/2023/409, 2023.11.23., ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/409/oj.

– tekintettel az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó, a 2020–2024-es időszakra szóló uniós cselekvési tervre, amelyet 2027-ig meghosszabbítottak,

– tekintettel a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról szóló, 2022. október 19-i (EU) 2022/2065 európai parlamenti és tanácsi rendeletre (digitális szolgáltatásokról szóló rendelet)[3],

– tekintettel a fenntarthatósággal kapcsolatos vállalati átvilágításról, valamint az (EU) 2019/1937 irányelv és az (EU) 2023/2859 rendelet módosításáról szóló, 2024. június 13-i (EU) 2024/1760 európai parlamenti és tanácsi irányelvre[4] (A fenntarthatósággal kapcsolatos vállalati átvilágításról szóló irányelv),

– tekintettel az EU 2024. évi és 2025. évi éves jelentésére az emberi jogok és a demokrácia helyzetéről a világban,

– tekintettel „A civil társadalomra vonatkozó uniós stratégiáról” című, 2025. november 12-i bizottsági közleményre (COM(2025)0790),

– tekintettel a Pegasus és azzal egyenértékű kémszoftverek használata tekintetében az uniós jog állítólagos megsértésének és az annak alkalmazása során állítólagosan elkövetett hivatali visszásságoknak a kivizsgálását követően a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett, 2023. június 15-i ajánlására[5],

– tekintettel a Bizottságnak és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének az „Európai demokráciapajzs: az erős és reziliens demokráciák támogatása” című, 2025. november 12-i közös közleményére (JOIN(2025)0791),

– tekintettel a Bizottságnak és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének „Az Európai Unió nemzetközi digitális stratégiája” című, 2025. június 5-i közös közleményére (JOIN(2025)0140),

– tekintettel az emberijog-védők transznacionális elnyomásával szembeni fellépésről szóló, 2025. november 13-i jelentésére[6],

– tekintettel a büntetlenség ellen uniós szankciókkal, többek között az EU globális emberi jogi szankciórendszerével (az úgynevezett uniós

---

3 HL L 277., 2022.10.27., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj.

4 HL L, 2024/1760, 2024.7.5., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj.

5 HL C, C/2024/494, 2024.1.23., ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/494/oj.

6 Elfogadott szövegek, P10_TA(2025)0258.

Magnyitszkij-törvénnyel) történő fellépésről szóló, 2026. január 21-i állásfoglalására[7],

– tekintettel az Európai Unió valamennyi demokratikus folyamatába való külföldi beavatkozásról, többek között a dezinformációról szóló, 2022. március 9-i állásfoglalására[8],

– tekintettel az Európai Unió valamennyi demokratikus folyamatába való külföldi beavatkozásról, többek között a dezinformációról szóló, 2023. június 1-jei állásfoglalására[9],

– tekintettel az európai demokráciapajzzsal foglalkozó különbizottságának munkájára,

– tekintettel a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezetének (ICPO-Interpol) alkotmányára, különösen annak 2. cikkére, amely előírja a szervezet számára, hogy az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának szellemében járjon el,

– tekintettel a G7-ek vezetőinek a transznacionális elnyomásról szóló, 2025. június 17-i nyilatkozatára, valamint a G7-ek transznacionális elnyomásról folytatott, 2025. februári többoldalú párbeszédére,

– tekintettel a G7-külügyminiszterek találkozójának 2024. április 19-én kiadott, a globális kihívások megoldásáról és a partneri kapcsolatok erősítéséről szóló közleményére,

– tekintettel az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének 2509 (2023). sz. határozatára és 2257 (2023). sz. ajánlására, amelynek címe „Transnational repression as a growing threat to the rule of law and human rights” [A transznacionális elnyomás mint a jogállamiságra és az emberi jogokra jelentett növekvő fenyegetés],

– tekintettel az Uniós Külső Politikák Főigazgatóságának a „Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states” [Az emberijog-védők transznacionális elnyomása: a civil társadalmi térre gyakorolt hatások és a fogadó államok felelőssége] című, 2025. júniusi tanulmányára[10],

---

7 Elfogadott szövegek, P10_TA(2026)0015.
8 HL C 347., 2022.9.9., 61. o.
9 HL C, C/2023/1226, 2023.12.21., ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/1226/oj.
10 Európai Parlament, Uniós Külső Politikák Főigazgatósága, Külső Politikák Elemzési és Támogatási Osztálya, „Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states”, 2025. augusztus, https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2025/754475/EXPO_STU(2025)754475_EN.pdf.

– tekintettel az Uniós Külső Politikák Főigazgatósága 2026. januári tanulmányára, amelynek címe „Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies” [A transznacionális elnyomás elkövetői és módszerei, valamint a lehetséges ellenstratégiák][11],

– tekintettel az Egyesült Királyság parlamentje közös emberi jogi bizottsága 2024–2025-ös ülésszakának „Transnational repression in the UK” [Transznacionális elnyomás az Egyesült Királyságban] című hetedik jelentésére,

– tekintettel a németországi szövetségi belügyminisztérium 2025. júniusi, „Verfassungsschutzbericht 2024” című jelentésére,

– tekintettel eljárási szabályzata 55. cikkére,

– tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére (A10-0142/2026),

A. mivel a transznacionális elnyomás olyan szándékos, szisztematikus, célzott és elnyomó gyakorlat, amelynek keretében a rezsimek vagy helyettesítő erőik határokon átnyúlóan lépnek fel, és területi joghatóságukon kívül követnek el cselekményeket azzal a céllal, hogy az alapvető jogok megsértésével fizikai, pszichológiai, digitális, jogi, közigazgatási és egyéb eszközök széles skálájának felhasználásával megfélemlítsék, fenyegessék, elhallgattassák, kényszerítsék, ellenőrizzék vagy bármilyen más módon kárt okozzanak a külföldön élő személyeknek vagy csoportoknak, illetve családtagjaiknak vagy támogatói hálózatuknak; mivel a transznacionális elnyomás célpontjai között több ezer demokráciapárti személy van, akik a belföldi elnyomás miatt kénytelenek voltak elmenekülni származási országukból;

B. mivel az Európai Unió az emberi méltóság tiszteletben tartásának, a szabadságnak, a demokráciának, az egyenlőségnek, a jogállamiságnak, valamint az emberi jogok tiszteletben tartásának értékein alapul;

C. mivel a transznacionális elnyomás aláássa ezeket az alapvető értékeket, hozzájárul a nyilvános vita manipulálásához, és sérti az alapvető jogokat és a nemzetközi jogot, valamint az EU és a tagállamok szuverenitását és biztonságát; mivel az emberi jogok származási országokon belüli fokozott megsértése gyakran együtt jár

---

11 Európai Parlament, Uniós Külső Politikák Főigazgatósága, Külpolitikai Elemzés és Támogatás Osztálya: „Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies”, 2026. január, https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2026/775286/EXAS_STU(2026)775286_EN.pdf.

a transznacionális elnyomással kapcsolatos külföldi tevékenységek fokozódásával;

D. mivel az uniós tagállamok területén megvalósuló transznacionális elnyomás a külföldi beavatkozás szélesebb körű stratégiájának részét képezi, amelynek célja a demokratikus intézmények és társadalmak gyengítése, és közvetlen beavatkozást jelent az Unió belső demokratikus terébe azáltal, hogy elhallgattatja az embereket, szétzúzza a közösségeket, félelmet kelt és öncenzúrához vezet, ugyanakkor az EU külső tevékenységét is aláássa azáltal, hogy korlátozza az Unióban élő személyek azon képességét, hogy nem uniós országokban kiálljanak a demokrácia, az emberi jogok és az elszámoltathatóság mellett;

E. mivel a transznacionális elnyomás – figyelembe véve a cselekmények szisztematikus jellegét és széles hatókörét – a Nemzetközi Büntetőbíróság Római Statútuma 7. cikkének h) pontja[12] értelmében emberiesség elleni bűncselekménynek minősülhet;

F. mivel az EU-ban lakóhellyel rendelkező valamennyi személy – etnikai vagy nemzeti származásától függetlenül – egyenlő jogokat és védelmet élvez az uniós jog alapján, beleértve az Európai Unió Alapjogi Chartája által garantált jogokat és védelmet is; mivel az illetékes nemzeti és uniós hatóságoknak az EU-ban lakóhellyel rendelkező valamennyi személy egyéni jogait biztosítaniuk kell és tiszteletben kell tartaniuk; mivel a transznacionális elnyomás konkrét, áldozatközpontú válaszokat igényel a meglévő védelmi hiányosságok felszámolása érdekében; mivel a transznacionális elnyomás elsősorban biztonsági vagy külföldi beavatkozással kapcsolatos kérdésként való kezelése azzal a kockázattal jár, hogy elfedi annak egyéb dimenzióit, korlátozza a válaszlépések hatékonyságát, és elégtelen védelmet biztosít a transznacionális elnyomás által érintett személyek és közösségek számára;

G. mivel külföldi szereplők transznacionális elnyomást alkalmaztak az uniós tagállamokban élő személyek és csoportok ellen; mivel a transznacionális elnyomás különböző mértékben érinti a tagállamokat, és a tagállamokat eltérő szintű tudatosság és intézményi felkészültség, illetve a védelmi mechanizmusok eltérő mértékű rendelkezésre állása jellemzi; mivel az elkövetők határokon átnyúlóan tevékenykednek, és kihasználják az ilyen, nemzeti jogi és intézményi keretek közötti eltéréseket, ezáltal csökkentve az elszigetelt nemzeti válaszlépések hatékonyságát;

H. mivel a transznacionális elnyomás több szakpolitikai területet érint, ezért fokozottabb koordinációt igényel; mivel a transznacionális

---

12 https://www.icc-cpi.int/sites/default/files/2024-05/Rome-Statute-eng.pdf.

elnyomás módszerei gyakran kihasználják a hivatalok és szervezeti egységek közötti szürke zónákat;

I. mivel a tagállamok alapvető szerepet játszanak a transznacionális elnyomással kapcsolatos cselekmények megelőzésében, kivizsgálásában és kezelésében; mivel a széttagolt nemzeti megközelítések és a tagállamok közötti koordináció hiánya aláássa az Unió azon képességét, hogy hatékonyan és következetesen azonosítsa, megelőzze és leküzdje a transznacionális elnyomást, és nem elegendő annak határokon átnyúló jellegének kezeléséhez; mivel ez a széttagoltság a gyakorlatban tovább súlyosbíthatja az érintett egyének és közösségek bizonytalanságát, többek között azáltal, hogy növeli a származási államok általi kényszerítésnek való kitettséget, a származási államok általi láthatóságot vagy származási államoknak való kiszolgáltatottságot; mivel a szorosabb uniós szintű koordinációnak támogatnia kell és ki kell egészítenie a tagállamok nemzetbiztonsági hatásköreit;

J. mivel az elmúlt évtizedben gyűjtött adatok a transznacionális elnyomás mértékének, földrajzi kiterjedésének és kifinomultságának tartós növekedését jelzik; mivel a transznacionális elnyomásban részt vevő szereplők száma és típusa is bővült az elnyomás olyan helyettesítő erőkhöz való kiszervezése miatt, mint a szervezett bűnözői hálózatok, a korábbi hírszerző tisztek és a kiberszereplők, többek között az uniós tagállamokon belül is, ezáltal növelve a tagadhatóságot, bonyolítva a felelősségre vonást és aláásva az elszámoltathatóságot;

K. mivel a transznacionális elnyomás során gyakran kihasználják a fogadó állam közigazgatási, pénzügyi és migrációs rendszereinek szokásos működését, ideértve a szabályoknak való megfelelésre irányuló pénzügyi ellenőrzéseket, a szigorú dokumentációs követelményeket és a széttagolt adatkezelési gyakorlatokat; mivel ennek következtében az uniós intézmények és a tagállamok ki vannak téve annak a kockázatnak, hogy struktúráikat az elkövetők visszaélésszerűen használják fel, még akkor is, ha nem működnek együtt szándékosan vagy közvetlenül az elkövető államokkal; mivel a transznacionális elnyomás kezeléséhez ezért ellenőrizni kell a belső uniós és nemzeti eljárásokat annak megakadályozása érdekében, hogy azokat elnyomás céljából kihasználják;

L. mivel a transznacionális elnyomás által érintett személyek és közösségek szintén kulcsfontosságú elsődleges beavatkozók, akik egyedülálló ismeretekkel rendelkeznek az elnyomó taktikákról, a helyettesítő hálózatokról és a változó kockázati mintákról; mivel ezért az érintett közösségekkel való érdemi együttműködés elengedhetetlen a hatékony megelőzéshez, a korai előrejelzéshez és a tartós ellenstratégiák kidolgozásához;

M. mivel a transznacionális elnyomás emberijog-védőkre, újságírókra, ügyvédekre és politikai aktivistákra, valamint családtagjaikra gyakorol súlyos és tartós hatást;

N. mivel a transznacionális elnyomást gyakran tévesen elszigetelt incidensek sorozataként jellemzik, nem pedig egész közösségeket célzó tartós stratégiaként; mivel a fizikai erőszak vagy a nyílt zaklatás hiánya nem tekinthető egyenértékűnek a biztonsággal vagy a szabadsággal, mivel a transznacionális elnyomással elérni kívánt következmény gyakran az elhallgattatás, a félelem, a trauma és a széttagoltság; mivel a transznacionális elnyomás e kumulatív hatásai nemcsak az azonnali védelmet teszik szükségessé, hanem a hatékony jogorvoslathoz és kártérítéshez való hozzáférést is; mivel még ha az áldozatok győznek is, a kártérítés gyakran szimbolikus, késedelmes vagy nem érvényesíthető;

O. mivel a transznacionális elnyomás az egyéneket nemüktől, szexuális irányultságuktól, faji, etnikai vagy vallási hátterüktől és társadalmi-gazdasági helyzetüktől függően eltérően érinti; mivel a megkülönböztetés interszekcionális formái és a strukturális egyenlőtlenségek mind a származási, mind a fogadó országokban növelhetik a transznacionális elnyomás negatív hatásait; mivel a nők a transznacionális elnyomás sajátos formáival szembesülnek, amelyek az identitásukat célzó, szexualizált és szexista digitális támadások formájában nyilvánulhatnak meg, és amelyek célja a megfélemlítés, a hitelteleníté és az aktivizmustól való eltántorítás, ami a nemi alapú online zaklatás és bántalmazás általánosabb mintázatát tükrözi, valamint mivel az LMBTIQ+-személyeket is aránytalanul gyakran veszik célba;

A transznacionális elnyomás tendenciái, formái és módszerei

P. mivel a transznacionális elnyomás önmagában ugyan nem új keletű, ám egy folyamatosan változó jelenség, és olyan kihívásokkal teli környezetben zajlik, amelyet az emberi jogok romlása, az alapvető szabadságok és a civil társadalmi tér korlátozása, valamint egyes önkényuralmi rendszerek egyre határozottabb magatartása jellemez;

Q. mivel a transznacionális elnyomás fizikai formái közé tartozik a célzott gyilkosság, az emberrablás, az erőszak, a kitoloncolás, az erőszakos eltüntetés, az áttelepítés és a vagyon elleni támadás; mivel a Freedom House 2014 és 2025 között 107 célországban 1375 közvetlen fizikai incidenst regisztrált;

R. mivel köztudott, hogy egyes rezsimek fenyegetésekkel élnek, vagy fizetnek együttműködőknek azért, hogy rögzítsék a nyilvános tüntetéseken részt vevőket, illetve kémkedjenek az EU-n belüli másként gondolkodók után, ami közvetlenül érinti az alapjogok gyakorlását;

S. mivel a digitális korszakban az autoriter rezsimek egyre kifinomultabb képességeket fejlesztenek ki a digitális transznacionális elnyomás végrehajtásához; mivel a digitális transznacionális elnyomás magában foglalja az online zaklatást, a közvetlen fenyegetéseket, a doxolást, a hackelést, a kibertámadásokat, a dezinformációs kampányokat, a lejáratómű veleteket és a másként gondolkodók elleni gyűlöletkeltést a lakóhelyük szerinti országban, többek között mesterséges intelligencia (MI) használata révén, valamint a kémszoftverek és más megfigyelési technológiák alkalmazását, amelyek célja a külföldön élő személyek nyomon követése, profilozása, megfélemlítése vagy elhallgattatása, ami összefonódik a transznacionális elnyomás hagyományos módszereivel; mivel e gyakorlatok gyakran nehezen tulajdoníthatók konkrét elkövetőknek, és gyakran a hagyományos büntetőjogi küszöbértékek alatt maradnak; mivel ezek a gyakorlatok különösen károsak, mivel az internetes platformok és a digitális média mind személyes, mind szakmai szempontból döntő fontosságúak lehetnek azon személyek számára, akik politikai üldöztetés miatt kényszerültek elhagyni hazájukat; mivel az MI térnyerése exponenciálisan növelte a transznacionális elnyomás hatókörét és hatását többek között azáltal, hogy lehetővé tette a hatóságok számára, hogy arcfelismerést, viselkedéselemzést és valós idejű adatfeldolgozást végezzenek; mivel a civil társadalom elleni digitális fenyegetések az emberi jogok megsértésének minősülnek; mivel a közösségimédia-vállalatok és az online platformok jelentős szerepet játszanak az emberijog-védők és aktivisták online környezetének alakításában; mivel a doxolás és a célzott online zaklatás kezelésére szolgáló hatékony gyorsreagálási mechanizmusok hiánya miatt a jogvédők a megfélemlítés, a megfigyelés és a további transznacionális elnyomás fokozott kockázatának vannak kitéve; mivel a digitális szolgáltatásokról szóló rendelet olyan eszközöket biztosít, amelyek képesek kezelni a transznacionális elnyomás egyes vonatkozásait, különös tekintettel az összehangolt zaklatásra és dezinformációra;

T. mivel a digitális szolgáltatók, a közösségimédia- és más online platformok, a kémszoftverekkel foglalkozó magánvállalatok és más technológiai vállalatok időnként hozzájárultak a transznacionális elnyomáshoz; mivel a főbb platformokat – például a WeChatet, a Telegramot, a Facebookot, az X-et stb. – arra használják, hogy nyomon kövessék azokat a másként gondolkodókat, akik tüntetéseken vesznek részt vagy más módon fejezik ki véleményüket; mivel a megfigyelési technológiákat forgalomba hozó vállalatok felelőssége, hogy megakadályozzák azok politikai célokra történő jogellenes felhasználását;

U. mivel rosszindulatú külföldi szereplők kihasználják az eszközökben található biztonsági réseket annak érdekében, hogy behatoljanak a magán- vagy üzleti kommunikációba; mivel az elmúlt években számos eset megmutatta, hogy az EU nem rendelkezik eszközökkel

az eszközökbe beépülő kémprogramok elleni küzdelemhez; mivel külföldi szereplők a másként gondolkodók és a köztisztviselők nyomon követésére egyaránt használtak kémszoftvereket; mivel az emberijog-védők növekvő megfigyelését a transznacionális elnyomás egyik formájának vagy a megfigyelés által lehetővé tett kényszerítésnek kell tekinteni; mivel a kémszoftverek transznacionális elnyomás céljára való használata súlyos fenyegetést jelent az alapvető jogokra, a demokratikus folyamatokra és a választási integritásra nézve;

V. mivel a közvetett kényszerítés a transznacionális elnyomás széles körben elterjedt és különösen káros formája, amely magában foglalja a származási országban maradó családtagok vagy velük kapcsolatban álló személyek fenyegetését, zaklatását, fogva tartását vagy megbüntetését, valamint a diaszpóra eseményeinek vagy szervezeteinek arra való felhasználását, hogy lehetővé tegyék a közösség tagjainak megfigyelését és megfélemlítését, ezáltal súlyos pszichológiai kárt okozva és ösztönözve az öncenzúrát; mivel a közvetett kényszerítés magában foglalhatja azt is, hogy a diaszpóraközösségek tagjait arra kényszerítik, hogy az állam nevében elnyomó tevékenységeket folytassanak, miáltal egyszerre válnak a transznacionális elnyomás áldozataivá és eszközeivé; mivel a diaszpórák egyes tagjai kényszer nélkül is felhasználhatók a transznacionális elnyomás eszközeként; mivel fontos megerősíteni azon személyek azonosítását a diaszpórában, akik részt vehetnek a transznacionális elnyomás cselekményeinek elkövetésében;

W. mivel annak érdekében, hogy kérelmeik hitelesebbnek tűnjenek, a transznacionális elnyomásért felelős állami szolgálatok gyakran meghamisítják az állításokat, és a transznacionális elnyomás áldozatait bűncselekmények elkövetőinek állítják be; mivel a transznacionális elnyomás elkövetői egyre gyakrabban alkalmazzák az érintett személy távollétében lefolytatott tárgyalásokat, a tömeges büntetőeljárásokat, a vagyonelkobzást és a hozzátartozók megfélemlítését a külföldön tartózkodó másként gondolkodók elnyomásának eszközeként, ezáltal megakadályozva a nemzetközi utazást és a biztonságos visszatérést, korlátozva a tulajdonjogokat, és közvetett nyomást gyakorolva az országban maradó családtagok révén; mivel a joghatósági korlátok és az ilyen gyakorlatok területen kívüli jellege különösen megnehezíti a fogadó országok számára a közvetett kényszerítés megelőzését, dokumentálását és üldözését, ami jelentősen hozzájárul ahhoz, hogy az áldozatok vonakodnak jelenteni az ilyen incidenseket;

X. mivel a transznacionális elnyomásban részt vevő államok gyakran visszaélnek a nemzetközi és jogi együttműködési mechanizmusokkal, többek között a kiadatási és információkérésekkel, az adatmegosztási mechanizmusokkal, a kölcsönös jogi segítségnyújtással, a Pénzügyi Akció Munkacsoport (FATF) pénzmosás/terrorizmusfinanszírozás elleni küzdelemmel és a kiberbiztonsági keretekkel, valamint a

végrehajtásukkal kapcsolatban használt Interpol-közleményekkel, illetve az Interpol által terjesztett információkkal annak érdekében, hogy politikai okokból megtalálják, őrizetbe vegyék vagy erőszakkal visszaküldjék az egyéneket, ezáltal legitimizálva az elnyomó rendszereket, annak ellenére, hogy a nemzetközi jog kifejezetten tiltja a politikai visszaélést; mivel különösen az Interpol lila és ezüst riasztásai olyan operatív eszközöknek minősülnek, amelyek nem biztosítanak egyéni jogorvoslatot vagy felülvizsgálati lehetőségeket az érintettek számára, ami megkönnyíti, hogy azokkal transznacionális elnyomás céljából visszaéljenek; mivel az Interpol adatainak – többek között a vörös riasztásokra és a terjesztett információkra vonatkozó adatok – megosztása veszélybe sodorhatja azokat a személyeket, akik autokratikus szereplők célpontjává váltak; mivel az Interpol vörös riasztásainak és terjesztett információinak száma drámaian nőtt az elmúlt évtizedben, és ez a transznacionális elnyomás elkövetői által használt kulcsfontosságú eszköz;

Y. mivel az elkövető államok a transznacionális elnyomás igazgatási és mobilitáson alapuló formáit diplomáciai vagy konzuli képviseletek általi megfigyelés és kényszerítés – többek között az útlevelek érvénytelenítése vagy megújításának megtagadása, a konzuli szolgáltatások megtagadása, az állampolgárság megvonása – révén alkalmazzák, ezáltal kényszerítve az egyes személyeket a konzuli hatóságokkal való együttműködésre vagy megakadályozva az utazást; mivel a konzuli szolgáltatások megtagadása nemcsak az emberijog-védőket és a politikai aktivistákat érinti, hanem családjukat is;

Z. mivel a pénzügyi transznacionális elnyomás magában foglalja a pénzmosás és a terrorizmusfinanszírozás elleni küzdelmet célzó FATF-standardokkal való visszaélést, amelynek célja hamis vádak terjesztése, valamint annak elérése, hogy megfelelési okokból zárolják a számlákat és megtagadják a banki szolgáltatásokat; mivel ezek a gyakorlatok megfosztják az érintett egyéneket és szervezeteket a finanszírozástól és a pénzügyi szolgáltatásoktól, és aláássák megélhetésüket, polgári és politikai tevékenységeiket; mivel a Pénzmosás és Terrorizmusfinanszírozás Elleni Hatóság (AMLA) kulcsfontosságú uniós védelmi pont, amelynek gyorsreagálási mechanizmusokat kell kidolgoznia a visszaélésszerű számlazárolások és számlamegszüntetések ellen, és szigorú korlátokat kell megállapítania az elkövető államokkal való adatmegosztásra vonatkozóan;

AA. mivel az elkövető államok és támogatóik ilyen esetekben kihasználhatják az uniós menekültügyi, vízum- és migrációs eljárásokat, különösen akkor, ha a származási ország által kiállított dokumentumokhoz való hozzáférésre van szükség, vagy ha helyettesítő erőként tolmácsokat alkalmaznak az áldozatok megfélemlítésére vagy kényszerítésére;

Elkövetők, együttműködési és helyettesítő struktúrák

AB. mivel a Parlament megbízásából végzett kutatásokból és létrehozott független adatkészletekből az derül ki, hogy a transznacionális elnyomás globális jelenség: világszerte a kormányok több mint 25%-a alkalmaz transznacionális elnyomást, becslések szerint 3,5 millió ember van veszélyben, és a Freedom House kutatása szerint több mint 100 országban dokumentáltak eseteket; mivel transznacionális elnyomást főként autoriter rezsimek alkalmaznak; mivel a transznacionális elnyomás legfőbb alkalmazói Európában és világszerte Oroszország, Kína, Irán és Belarusz;

AC. mivel a Parlament megbízásából végzett kutatásokból kiderül, hogy a transznacionális elnyomással kapcsolatban dokumentált incidensek többségében sor került a származási és a fogadó államok közötti együttműködésre, illetve kihasználták a gyenge jogállamisági környezetet, többek között a kiadatási keretekkel, a bűnüldözési együttműködéssel és a nemzetközi szervezetekkel való visszaélés révén;

AD. mivel a transznacionális elnyomás előfordulása gyakran regionálisan koncentrálódik, ami az elkövető államok és támogatóik közötti informális vagy hivatalos együttműködési keretekre és közös gyakorlatokra utal, ideértve a száműzött közösségekkel, európai polgárokkal és szervezetekkel szembeni elnyomás kölcsönös végrehajtását is;

AE. mivel a transznacionális elnyomást illetően Oroszország világszerte a legagresszívabb elkövetők közé tartozik, és az összes származási ország közül ez az ország felel az Unión belül dokumentált legtöbb incidensért, stratégiai fenyegetésként kezelve a politikai kivándorlást, és olyan gyakorlatokat alkalmazva, mint a merénylet, a gyilkossági kísérlet, a digitális megfigyelés, a zaklatás, az emberrablási kísérletek, a kibertámadások, az ellenséges hírszerzési műveletek, a zsarolás, a lejáró kampányok, a diaszpóraközösségek megfélemlítése, a megbélyegzés, a tömeges jogi eljárások, a kényszerítés és a családtagok elleni fenyegetések, a nemzetközi jogi, pénzügyi, kiberbiztonsági és bűnüldözési együttműködési mechanizmusok szisztematikus fegyverként való felhasználása, valamint az uniós jogalkotók elleni fenyegetések; mivel Oroszország világviszonylatban aránytalanul nagy, más államokat messze meghaladó mértékben használja az Interpol nyilvános vörös riasztásait; mivel Oroszország harmadik országokkal kötött kétoldalú ügyészi együttműködési megállapodásokra támaszkodik a külföldön tartózkodó állampolgárait célzó kiadatási kérelmek megkönnyítése érdekében; mivel Oroszország hírszerző szolgálatai online toborzási kampányokat folytattak – gyakran a Telegramon keresztül – bérgyilkosságok és terrorcselekmények elkövetése céljából, amelyek gyakran az orosz diaszpóra és politikai ellenfelek ellen irányulnak; mivel Oroszország helyettesítő erőket, többek között a Wagner-

csoportot, csecsen halálosztagokat, kulturális intézményeket és egyes esetekben az orosz ortodox egyházhoz kapcsolódó struktúrákat vesz igénybe a transznacionális elnyomás végrehajtására;

AF. mivel Belarusz riasztó mértékben hajtja végre a transznacionális elnyomást, többek között az EU területén, különösen fizikai erőszak, az Interpol mechanizmusaival való visszaélés, az úti okmányok megtagadása, kémszoftverek használata, kényszerítő konzuli gyakorlatok, kitoloncolások, vagyonlefoglalások és megfélemlítés révén; mivel Belarusz az Interpol vörös riasztási rendszerét használja a száműzetésben élő politikai ellenfelek célba vételére, és büntetőügyek, különleges, az érintett személy távollétében lefolytatott tárgyalások, valamint közvetett kényszerítés révén a diaszpórát és a másként gondolkodókat, köztük az EU-ban lakóhellyel rendelkezőket célozza meg;

AG. mivel Kína működteti a világ legátfogóbb és legrendszeresebb transznacionális elnyomási kampányát, amelyet kiterjedt, területein kívüli infrastruktúra támogat, amely államilag összehangolt szervezeteket, tengerentúli rendőrőrsöket, diaszpórát, tudományos és diákszervezeteket, médiaorgánumokat és digitális hálózatokat foglal magában, és amelyet arra használnak, hogy a diaszpóra közösségeiben élő személyeket és társaikat azonosítsák, nyomon kövessék, megfélemlítsék és kényszerítsék megfigyelés, zaklatás, jogi és pénzügyi nyomásgyakorlás, az Interpol mechanizmusaival való visszaélés, kitoloncolás és a családtagok megfélemlítése révén; mivel Kína kényszerítő intézkedéseket alkalmaz európai személyekkel és szervezetekkel szemben; mivel az emberijog-védők jelentései azt mutatják, hogy Kína jogalap nélkül működtet fedett rendőrőrsöket és közvetítő szereplőket Európa területén, lehetővé téve a megfigyelést és a kényszerű visszaküldést, többek között a hozzátartozók elleni fenyegetések és egyes esetekben emberrablások révén; mivel a kínai hatóságok nyomást gyakorolnak a tudományos dolgozókra, hogy állítsák le az érzékenynek minősített kutatásokat – ideértve az ellátási láncokkal és a kényszermunkával kapcsolatosakat, valamint a Tibetre és Tajvanra vonatkozókat –, és célba veszik a művészeket azzal, hogy Tajvanhoz kapcsolódó rendezvények lemondását követelik; mivel Kína a megfigyelési rendszerek, kémszoftverek és adatvezérelt rendőrségi eszközök vezető exportőre, amelyeket más autoriter rezsimek használnak a külföldön élő saját diaszpórájuk megfigyelésére és megfélemlítésére; mivel Hongkong 2020. évi nemzetbiztonsági törvénye és a nemzetbiztonság védelméről szóló 2024. évi rendelet területen kívüli joghatóságot állapít meg, és azt a transznacionális elnyomás végrehajtására használták fel, többek között azzal, hogy európai politikusokat büntetőeljárás és kiadatás kilátásba helyezésével fenyegettek meg, valamint letartóztatási parancsokat és vérdíjakat tűztek ki az EU-ban élő aktivistákra és tudományos dolgozókra; mivel az EU Kínával és Hongkonggal kötött kiadatási megállapodásai komoly aggodalomra adnak okot;

AH. mivel régóta ismert, hogy Irán külföldön üldözi vélt ellenfeleit, és transznacionális elnyomást hajt végre az EU-n belül, és az állami hatalom legmagasabb szintjeit célzó műveleteit a Hírszerzési Minisztérium és az Iszlám Forradalmi Gárda, azon belül is annak Quds Erői hajtják végre olyan módszerek alkalmazásával, mint a merényletek, az emberrablások, az erőszakos eltüntetések, az erőszakkal való hiteles fenyegetések, a digitális transznacionális elnyomás, valamint az elnyomás szervezett bűnözői csoportoknak és más helyettesítő erőknek való kiszervezése, ideértve az újságírók és másként gondolkodók megfélemlítését, kiberfelügyeletet, az iráni hozzátartozók kényszerítését, valamint az ellenzéki személyiségek ellen európai területen elkövetett, dokumentált merényleteket és emberrablási terveket; mivel ezek az intézkedések veszélyeztetik a közbiztonságot és sértik az alapvető jogokat;

AI. mivel az EU globális emberi jogi szankciórendszere (az uniós Magnyitszkij-törvény) fontos eszközt biztosít a világszerte elkövetett súlyos emberi jogi jogsértésekért és visszaélésekért felelős, többek között a transznacionális elnyomásban részt vevő személyek és szervezetek elleni fellépéshez; mivel annak hatékony és következetes alkalmazása hozzájárulhat az elrettentéshez, az elszámoltathatósághoz és az alapvető jogok védelméhez;

AJ. mivel az EU jelenleg nem rendelkezik közös fogalommeghatározással, átfogó adatgyűjtési mechanizmusokkal és összehangolt, az egész Unióra kiterjedő intézményi megközelítéssel a transznacionális elnyomás elleni küzdelemhez; mivel ezek az EU-n kívül is hiányoznak, ami kihívást jelent a megelőzés, az azonosítás és a hatékony szakpolitikai válaszok szempontjából;

AK. mivel a transznacionális elnyomás számos formája rejtett jellege miatt ritkán jelenik meg a hivatalos statisztikákban; mivel a transznacionális elnyomást rendkívül alacsony arányban jelentik be, többek között az Unión belül is, mivel a transznacionális elnyomás által érintett személyek gyakran tartanak a családtagokkal szembeni megtorlástól vagy az autoriter környezetben szerzett korábbi tapasztalatok miatt bizalmatlanok a hatóságokkal szemben; mivel a bejelentés további akadályai közé tartozik a bűnüldöző és közigazgatási hatóságok tudatosításának és képzésének hiánya, a hozzáférhető és traumatudatos bejelentési mechanizmusok hiánya, a nyelvi akadályok, valamint a tartós megfélemlítés, megfigyelés és zaklatás által okozott halmozott pszichológiai terhelés; mivel a transznacionális elnyomás számos áldozata a helyi bűnüldözés hatékonyságának hiánya vagy a helyzet súlyosbodásától való félelem miatt is tartózkodik a visszaélések bejelentésétől; mivel ez az alacsony strukturális bejelentési arány tartós védelmi rést teremt a transznacionális elnyomás által érintett áldozatok és közösségek számára, aláássa a tényeken alapuló politikai döntéshozatalt és elszámoltathatóságot, és ezáltal hozzájárul ahhoz, hogy az elkövető

államok továbbra is transznacionális elnyomást alkalmaznak, amihez a lelepleződés vagy a következmények csekély kockázata társul;

AL. mivel számos uniós fogadó ország nem foglalkozik a büntetőjogi küszöbérték alatti transznacionális elnyomással, és nem rögzíti azt a statisztikáiban;

AM. mivel az európai demokráciapajzsra irányuló jelenlegi javaslat nem tesz említést a transznacionális elnyomásról;

A transznacionális elnyomás egységes uniós fogalommeghatározásának kidolgozása

1. úgy véli, hogy a transznacionális elnyomás súlyos és egyre növekvő fenyegetést jelent a demokráciára, az emberi jogok megsértésének és a külföldi beavatkozás egy formája, amely aláássa a demokratikus kormányzást, a jogállamiságot, az alapvető jogokat, valamint a fogadó államok szuverenitását és biztonságát, továbbá azon képességüket, hogy biztosítsák a területükön tartózkodó személyek védelmét; hangsúlyozza, hogy ezek a tendenciák valószínűleg fokozódni fognak a nemzetközi normák erodálódása és az ilyen intézkedések végrehajtásának költségeit szintén csökkentő gyors technológiai változás miatt;

2. a lehető leghatározottabban elítéli a transznacionális elnyomást és a külföldi beavatkozást, beleértve az uniós tagállamokban elkövetett cselekményeket is; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy ismerjék el, hogy a transznacionális elnyomás elfogadhatatlan és jogellenes gyakorlat, amelyet elsősorban autoriter rezsimek gyakorolnak, és kötelezzék el magukat a zéró tolerancián alapuló megközelítés mellett, amely határozott, összehangolt és átfogó fellépést igényel a transznacionális elnyomás EU területén előforduló bármely formájával szemben;

3. úgy véli, hogy a transznacionális elnyomás egyértelmű fogalommeghatározásának hiánya hozzájárul az alacsony bejelentési arányhoz, korlátozza a hatékony szakpolitikai válaszokat, és akadályozza az elszámoltathatósági eszközök, köztük a szankciós mechanizmusok alkalmazását; ezért felhívja a Bizottságot, a Tanácsot és a tagállamokat, hogy fogadják el a transznacionális elnyomás közös uniós fogalommeghatározását az e jelentésben és a Parlament korábbi jelentéseiben szereplő fogalommeghatározás alapján, és szisztematikusan építsék be ezt a fogalommeghatározást valamennyi uniós szakpolitikába és eszközbe, többek között a külső fellépésekbe, a bel- és igazságügybe, a digitális politikába, a pénzügyi szabályozásba és a szankciós keretekbe annak érdekében, hogy az EU jogi és közigazgatási kereteivel ne lehessen elnyomás céljából visszaélni; sürgeti a tagállamokat, hogy nemzeti jogszabályaikban kodifikálják a transznacionális elnyomást;

4. a transznacionális elnyomást az államok – beleértve az elnyomó vagy autoriter rezsimeket, az államhoz kapcsolódó szervezeteket vagy az állam vagy helyettesítő erői befolyása vagy nyomása alatt álló szervezeteket – által annak érdekében végrehajtott olyan szándékos cselekményekként vagy fenyegetésekként határozza meg, amelyek célja, hogy megvédjék és előmozdítsák érdekeiket azáltal, hogy határokon átnyúlóan megfélemlítik, fenyegetik, elhallgattatják, kényszerítik, ellenőrzik vagy bármilyen más módon károsítják a külföldön élő egyéneket vagy csoportokat, vagy azok támogató hálózatait és családtagjait;

5. aggodalommal állapítja meg, hogy a transznacionális elnyomás célpontjai egyének és csoportok széles körét foglalják magukban, beleértve többek között a másként gondolkodókat, újságírókat, aktivistákat, tudományos dolgozókat, valamint a diaszpóra tagjait és családtagjaikat; elismeri, hogy a transznacionális elnyomás túlmutat a diaszpórákon, és az áldozatokat védő vagy segítő szervezeteket és személyeket is célozza, beleértve azokat is, akik nem állnak nemzeti kapcsolatban az elkövető állammal; komoly aggodalmának ad hangot a civil társadalmi tér szűkülése és a száműzetésben élő közösségek elhallgattatása miatt, akiknek hangja fontos szerepet játszik az emberi jogi helyzet és a visszaélések dokumentálásában;

6. hangsúlyozza, hogy a transznacionális elnyomás a kényszerítő gyakorlatok folyamatosan bővülő, széles körét foglalja magában, többek között, de nem kizárólag a következőket:

   a) fizikai transznacionális elnyomás, például célzott gyilkosság, emberrablás, erőszak, kitoloncolás, erőszakos eltüntetés, áttelepítés és vagyon elleni támadás;

   b) az érintett személy távollétében lefolytatott büntetőeljárások, a nemzetközi értesítési rendszerekkel való visszaélés, a vagyoni eszközök befagyasztása és a banki és pénzügyi szolgáltatásokhoz való hozzáférés korlátozása, alaptalan büntetőjogi vádak, szelektív büntetőeljárás, engedélyek vagy jóváhagyások érvényes indok nélküli megtagadása, illetve önkényes bírságok vagy büntetések;

   c) nem fizikai kényszerítési módszerek, például digitális megfigyelés, fenyegetések, megfélemlítés, digitális zaklatás, a kémszoftver-technológiákkal való visszaélés, hackertevékenység, zsarolás, terrorizmussal vagy az állambiztonság aláásásával kapcsolatos vádak, hozzátartozók zaklatása és köztes szereplő útján – többek között diplomáciai vagy konzuli képviseleteken, szervezett bűnözői hálózatokon, magánszereplőkön vagy külföldön működő, az állam mellett elkötelezett és az államhoz kötődő szervezeteken keresztül – elkövetett kényszerítés;

7. hangsúlyozza, hogy a transznacionális elnyomás jelenleg különböző mértékben érinti a tagállamokat, és eltérő szintű tudatosságot, intézményi felkészültséget és védelmi mechanizmusokat mutat; hangsúlyozza azonban, hogy mivel az elkövetők határokon átnyúlóan tevékenykednek, és kihasználják a nemzeti rendszerek közötti eltéréseket, a transznacionális elnyomás elszigetelt nemzeti válaszintézkedésekkel nem kezelhető hatékonyan, ezért összehangolt uniós kereten belül valamennyi tagállam szerepvállalását és felkészültségét igényli;

Az uniós együttműködés, adatgyűjtés és intézményi reagálás megerősítése

8. hangsúlyozza, hogy a transznacionális elnyomást rendkívül alacsony arányban jelentik be, annak ellenére, hogy a megbízható adatok gyűjtése elengedhetetlen a jelenség nagyságrendjének megértéséhez; megjegyzi, hogy a transznacionális elnyomás célpontjává vált személyek vonakodhatnak bejelentést tenni az esetekről, mert félnek a családtagjaik elleni megtorlástól, az autoriter országokban szerzett tapasztalataik miatt bizalmatlanok a hatóságokkal szemben vagy nyelvi akadályokkal küzdenek;

9. felhívja a Bizottságot és az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ), hogy az érintett uniós szervekkel, köztük az Europollal együttműködve hozzanak létre egy uniós adatgyűjtési, nyomonkövetési és jelentéstételi mechanizmust a transznacionális elnyomásra vonatkozóan, amely kiterjed az EU-n belüli és globális eseményekre, lehetővé téve a hatóságok és az érdekelt felek számára, hogy észrevételeket tegyenek, és amelyet a Bizottság és a tagállamok felhasználhatnak a transznacionális elnyomás elleni politikáik kidolgozására, finomítására és értékelésére; hangsúlyozza, hogy közös módszerekre és a hasonlóan gondolkodó partnerekkel való együttműködés biztosítására van szükség ezen a területen; hangsúlyozza, hogy a bejelentési csatornáknak többnyelvűnek és traumatudatosnak kell lenniük, ugyanakkor szilárd adatvédelmet és titoktartást kell biztosítaniuk;

10. felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy a transznacionális elnyomási elemet tartalmazó bűncselekményeket és annak nem minősülő egyéb cselekményeket az egész EU-ban következetesen ekként rögzítsék, és hogy az illetékes hatóságok rendelkezzenek a transznacionális elnyomás dimenziójának azonosításához szükséges eszközökkel;

11. hangsúlyozza, hogy erős titkosításra és szigorú biztosítékokra van szükség annak érdekében, hogy az e csatornákon keresztül megosztott információkat illetéktelen szereplők ne tudják lehallgatni, nem tudjanak azokkal visszaélni vagy azokhoz hozzáférni, és hogy az áldozatok ne legyenek kitéve további károknak;

12. hangsúlyozza, hogy az e csatornákon keresztül beérkező bejelentéseket haladéktalanul ki kell vizsgálni, és adott esetben az illetékes hatóságoknak konkrét intézkedéseket kell hozniuk, ideértve a nyomozásokat és a külföldi hírszerzési szereplőkkel való esetleges kapcsolatok feltárására irányuló erőfeszítéseket;

13. elismeri, hogy a civil társadalmi szervezetek létfontosságú szerepet töltenek be a transznacionális elnyomás legrejtettebb formáinak – többek között a digitális megfigyelés, a pénzügyi elnyomás, a közigazgatási zaklatás és a közvetett kényszerítés – dokumentálásában; kiemeli, hogy a transznacionális elnyomásra vonatkozó jelenlegi adatgyűjtés továbbra is elsősorban nem kormányzati forrásokon alapul, amelyek közül sok súlyos finanszírozási korlátokkal szembesül, emiatt pedig még sürgősebb szükség van a tagállami és uniós szintű monitoringmechanizmusokra; megismétli, hogy támogatni kell a civil társadalmat, az újságírókat, a visszaélést bejelentő személyeket és más olyan személyeket, akik – gyakran jelentős személyes kockázatot vállalva – felfedik a transznacionális elnyomás mechanizmusait és eseteit;

14. felhívja a tagállamokat, hogy szoros kapcsolatot tartsanak fenn a transznacionális elnyomásnak leginkább kitett diaszpórákkal; felhívja a Bizottságot, hogy nyújtson iránymutatást és fogalmazzon meg ajánlásokat a tagállamoknak a száműzetésben élő veszélyeztetett csoportok védelmének módjáról;

15. felhívja a tagállamokat, hogy nyújtsanak speciális képzést a bűnüldöző, igazságügyi, pénzügyi, kiberbiztonsági, bevándorlási és menekültügyi hatóságok számára a transznacionális elnyomás azonosításáról és az arra való reagálásról; felhívja a tagállamokat, hogy vonják be az érintett közösségeket e képzések kidolgozásába és megvalósításába;

16. sürgeti egy átfogó keret létrehozását a nemzeti válaszok széttagoltságának kezelése, valamint az uniós intézmények és ügynökségek, a tagállamok, a nemzeti emberi jogi intézmények és az érintett érdekelt felek közötti koordináció és információmegosztás biztosítása érdekében; hangsúlyozza, hogy a következetes és hatékony uniós válasz biztosítása érdekében meg kell erősíteni a szolgálatok közötti együttműködést és a strukturált szakpolitikai párbeszédet;

17. felkéri a tagállamokat, hogy jelöljenek ki a transznacionális elnyomással foglalkozó nemzeti kapcsolattartó pontokat, amelyek feladata az érintett hatóságok tevékenységének összehangolása minden szinten;

18. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a transznacionális elnyomással foglalkozó nemzeti kapcsolattartó pontok hálózatán

keresztül segítsék elő a tagállamok közötti rendszeres információcserét, lehetővé téve számukra a tapasztalatok, trendek, bevált gyakorlatok és levont tanulságok megosztását; kéri, hogy a nemzeti kapcsolattartó pontokat rendszeresen hívják meg a Demokratikus Reziliencia Európai Központjának üléseire; felhívja a tagállamokat, hogy gondoskodjanak a Bizottság nemzeti szintű fejleményekről történő rendszeres tájékoztatásáról, és erősítsék meg a nemzeti intézkedések koordinációját a transznacionális elnyomás határokon átnyúló dimenziójának hatékonyabb kezelése érdekében;

19. felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy tegyenek közzé éves nyilvános jelentést az EU-t érintő transznacionális elnyomásról, amelyben értékelik a tendenciákat, a mintázatokat és a felmerülő kockázatokat az olyan alacsony arányban bejelentett formákra is kiterjedően, mint a digitális megfigyelés, a pénzügyi elnyomás, a közigazgatási zaklatás és a közvetett kényszerítés;

20. felhívja a Bizottságot, hogy a transznacionális elnyomás elleni hatékonyabb küzdelem érdekében tegyen javaslatot az Europol és az Eurojust megbízatásának aktualizálására; felhívja az Europolt és az Eurojustot, hogy kezeljék prioritásként az uniós tagállamok közötti szoros együttműködést és információcserét a transznacionális elnyomás kezelése és a jobb információmegosztás biztosítása érdekében, többek között célzott képzések, valamint a transznacionális elnyomásra vonatkozó célzott fenyegetésértékelések révén;

21. felhívja az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét és az EKSZ-t, hogy erősítsék meg a koordinációt a meglévő uniós külpolitikai eszközökön belül a transznacionális elnyomás elleni hatékonyabb küzdelem érdekében, többek között azáltal, hogy megerősítik az EU jelenlétét a nem uniós országokban, és megerősítik az uniós küldöttségek kapcsolattartó pontjait, hogy fel lehessen tárni a transznacionális elnyomás eseteit az EU-n kívüli országokban;

22. felhívja a Tanácsot, hogy nevezzen ki egy, a transznacionális elnyomás elleni küzdelemért felelős koordinátort, aki központi kapcsolattartó pontként szolgálhatna, és hozzájárulhatna a transznacionális elnyomásra vonatkozó átfogó uniós stratégia kidolgozásához; úgy véli, hogy ezt a koordinátort be kell vonni a Demokratikus Reziliencia Európai Központjának munkájába, és a koordinátornak ki kell egészítenie a Központ munkáját;

23. hangsúlyozza, hogy a transznacionális elnyomás kezelésére irányuló adatgyűjtések, áldozattámogatás, védelmi intézkedés és minden egyéb mechanizmus alkalmazása során figyelembe kell vennie a faji, etnikai és vallási kisebbségeket és az LMBTIQ+-személyeket érintő sajátos kockázatokat, továbbá ezeknek kulturális szempontból érzékenynek kell lenniük, és szisztematikusan figyelembe kell

venniük a nemek szerinti hatásokat és az interszekcionális kiszolgáltatottságokat;

A transznacionális elnyomás által célba vett személyek védelmének és támogatásának megerősítése

24. a transznacionális elnyomás által érintett személyek védelmének és támogatásának átfogó, áldozatközpontú és interszekcionális megközelítését szorgalmazza, amely ötvözi az azonnali és hosszú távú védelmi intézkedéseket, valamint a fokozott kockázatnak kitett személyek testre szabott támogatását; felhívja ezzel kapcsolatban a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vezessenek be a nemek közötti egyenlőség szempontját figyelembe vevő védelmi intézkedéseket a transznacionális elnyomás által érintett nők és LMBTQI+-közösségek számára;

25. kiemeli a megelőzés, a védelem, a stabilizáció, az elszámoltathatóság és az elrettentés, valamint a meglévő védelmi hiányosságok kezelésének szükségességét, beleértve a jogi és adminisztratív segítségnyújtáshoz, valamint a pszichoszociális támogatáshoz való hozzáférést is; hangsúlyozza továbbá, hogy az illetékes hatóságokon belül gyorsreagálási képességeket kell kialakítani;

26. kiemeli, hogy a transznacionális elnyomás súlyos pszichológiai, társadalmi és biztonsági következményekkel jár az áldozatokra és családjaikra nézve; felszólítja a tagállamokat, hogy ismerjék el a pszichoszociális károkozást a transznacionális elnyomás egyik központi elemeként, és biztosítsák a többnyelvű és traumatudatos mentális egészségügyi támogatáshoz való hozzáférést; e tekintetben emlékeztet a közéleti részvételt akadályozó stratégiai perek újságírókra gyakorolt következményeire és pszichológiai terheire, valamint a tudományos dolgozókkal szembeni jogi nyomásgyakorlásra;

27. felhívja a tagállamokat, hogy ismerjék el a jogrendszerekkel való visszaélést a transznacionális elnyomás egyik formájaként, és biztosítsák, hogy a transznacionális elnyomás áldozatai hozzáférjenek speciális jogi segítségnyújtáshoz, valamint hatékony, arányos és végrehajtható jogorvoslathoz és jóvátételhez, beleértve a kártérítést és a visszaélésszerű vagy zaklató eljárásokból eredő jogi költségek elkövetők általi megtérítését;

28. felhívja a tagállamokat, hogy nyújtsanak célzott támogatást, amely lehetővé teszi a transznacionális elnyomás által érintett személyek számára szakmai és polgári tevékenységeik folytatását, és biztosítsanak hatékony és időben történő védelmet azok számára, akik úgy döntenek, hogy nyilvánosan dokumentálják vagy jelentik a visszaéléseket; e tekintetben üdvözli a közéleti részvételt akadályozó

stratégiai perek elleni uniós irányelvet[13]; úgy véli, hogy hasonló intézkedéseket kell hozni a tudományos élet szabadságának a külső nyomással szembeni védelme érdekében;

29. felhívja a bűnüldöző és biztonsági hatóságokat, hogy alakítsanak ki folyamatosan működő tájékoztatási és megbízható kommunikációs csatornákat a transznacionális elnyomás által érintett közösségekkel és a közösségi kapcsolattartó struktúrákkal, a tudatosság növelése, a biztonságos bejelentés megkönnyítése és a transznacionális elnyomás változó mintázatainak jobb megértése érdekében, beleértve az önmagukban nem büntetendő magatartásformákat is;

30. felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy kulcsfontosságú elsődleges beavatkozóként ismerjék el és támogassák az érintett egyéneket és közösségeket; elismeri a száműzetésben élő újságírók kulcsfontosságú szövetségesként az önkényuralmi propaganda, valamint a külföldi információmanipuláció és beavatkozás elleni küzdelemben betöltött szerepét; felhívja a Bizottságot, hogy tegye működőképessé az uniós civil társadalmi stratégiát, és ösztönzi a civil társadalom, valamint az uniós intézmények és a tagállamok közötti jobb együttműködést és információmegosztást;

31. felhívja az EKSZ-t, hogy frissítse az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó uniós cselekvési tervet, valamint az emberijog-védőkre vonatkozó uniós iránymutatásokat, hogy ezek a száműzetésben és diaszpóraközösségekben élő emberijog-védők védelmére és támogatására is kiterjedően kifejezetten figyelembe vegyék a transznacionális elnyomást;

32. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsanak kiszámítható finanszírozást az áldozatok ilyen jellegű támogatására, többek között a Szomszédsági, Fejlesztési és Nemzetközi Együttműködési Eszköz – Globális Európa (Globális Európa) (NDICI), a Polgárok, egyenlőség, jogok és értékek program (CERV) és a Horizont Európa keretében;

A transznacionális elnyomás konkrét formáinak megakadályozása és elhárítása

Fizikai transznacionális elnyomás

33. felhívja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy dolgozzanak ki új mechanizmusokat, vagy igazítsák ki a meglévőket a fizikai transznacionális elnyomás határokon átívelő jellegének kezelése

---

13 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1069 irányelve (2024. április 11.) a közéletben részt vevő személyeknek a nyilvánvalóan megalapozatlan keresetekkel vagy visszaélésszerű bírósági eljárásokkal („közéleti részvételt akadályozó stratégiai perekkel”) szembeni védelméről (HL L, 2024/1069, 2024.4.16., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1069/oj).

érdekében, beleértve a megfigyelést, a kényszerítést, a támadásokat és az emberrablási kísérleteket, annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen cselekményeket szisztematikusan azonosítsák, kivizsgálják és államhoz kapcsolódó elnyomásként, nem pedig elszigetelt bűncselekményekként kezeljék;

Digitális és technológia által támogatott transznacionális elnyomás

34. felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy ismerjék el a transznacionális elnyomás digitális formáit, köztük a cenzúrát, a dezinformációt, a lejáratő kampányokat, az online zaklatást és megfélemlítést, amelyeket online platformok által lehetővé tett mechanizmusok segítenek elő, beleértve az aktivitáson alapuló ajánlórendszereket, a hamis fiókokat és a bothálózatokat, és akadályozzák meg ezeket, valamint vegyék fel ellenük a harcot; hangsúlyozza, hogy el kell ismerni a nemi alapú digitális transznacionális elnyomás sajátos kihívását, valamint az ilyen típusú elnyomásnak a nőket érintő sajátos következményeit; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a szigorú végrehajtás, a szigorú exportellenőrzések és az elszámoltathatósági mechanizmusok biztosítása érdekében a vonatkozó uniós jogszabályok – többek között a digitális szolgáltatásokról szóló jogszabály, a mesterséges intelligenciáról szóló jogszabály[14] és a kettős felhasználású termékekről szóló rendelet[15] – meglévő keretének végrehajtása során vegyék figyelembe a transznacionális elnyomást;

35. sürgeti a digitális platformokat, hogy tegyenek hatékony lépéseket a digitális transznacionális elnyomás fenyegetéseinek enyhítése és kezelése érdekében; felhívja a Bizottságot annak értékelésére, hogy a digitális transznacionális elnyomás kimeríti-e azokat a kritériumokat, amelyek alapján felvehető a digitális szolgáltatásokról szóló rendeletben meghatározott „alapvető jogokra” negatívan ható tevékenységek közé; felhívja a Bizottságot, hogy az online óriásplatformokra alkalmazandó kockázatértékelési és -csökkentési intézkedésekkel kapcsolatos iránymutatások közelgő felülvizsgálata során fordítson különös figyelmet a transznacionális elnyomás

---

14 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1689 rendelete (2024. június 13.) a mesterséges intelligenciára vonatkozó harmonizált szabályok megállapításáról, valamint a 300/2008/EK, a 167/2013/EU, a 168/2013/EU, az (EU) 2018/858, az (EU) 2018/1139 és az (EU) 2019/2144 rendelet, továbbá a 2014/90/EU, az (EU) 2016/797 és az (EU) 2020/1828 irányelv módosításáról (a mesterséges intelligenciáról szóló rendelet) (HL L, 2024/1689, 2024.7.12., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj).

15 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/821 rendelete (2021. május 20.) a kettős felhasználású termékek kivitelére, az azokkal végzett brókertevékenységre, az azokkal kapcsolatos technikai segítségnyújtásra, valamint azok tranzitjára és transzferjére vonatkozó uniós ellenőrzési rendszer kialakításáról (HL L 206., 2021.6.11., 1. o., ELI http://data.europa.eu/eli/reg/2021/821/oj).

hatására, többek között az olyan platformok jelentette rendszerszintű kockázatok vizsgálata révén, mint a WeChat és a TikTok;

36. súlyos aggodalmának ad hangot amiatt, hogy nem uniós országok és azokhoz kötődő szereplők a mesterséges intelligenciát a transznacionális elnyomás eszközeként használják, többek között a mesterséges intelligencián alapuló digitális megfigyelés, kémszoftverek telepítése, adathalászat és hackertámadások, doxolás, automatizált online zaklatás és a közösségi médiában folytatott összehangolt dezinformációs kampányok révén; felhívja a Bizottság MI-hivatalát, hogy folytassa a mesterséges intelligencia transznacionális elnyomásra gyakorolt hatásának értékelését, és javasoljon konkrét biztosítékokat az MI-rendszerekkel való olyan visszaélések megelőzésére, amelyek lehetővé teszik a határokon átnyúló megfigyelést, kényszerítést vagy elnyomást;

37. kiemeli, hogy a biztonságos magánjellegű kommunikációhoz való jog alapvető fontosságú; határozottan elítéli a kémprogramok és a megfigyelési technológiák nem uniós országok és azokhoz kötődő szereplők általi, az Unióban tartózkodó személyek elleni használatát; aggodalommal veszi tudomásul azokat a dokumentált eseteket, amelyek során magánvállalatok fejlesztettek ki és exportáltak olyan fejlett kémprogramokat és digitális megfigyelő eszközöket, amelyeket transznacionális elnyomás elkövetésére használtak;

38. emlékeztet a Parlament PEGA bizottságának (a Pegasus és azzal egyenértékű kémszoftverek használatának kivizsgálásával foglalkozó vizsgálóbizottság) jelentésére, amely ajánlásokat tartalmazott a kémszoftverek, különösen az intruzív kémszoftverek jogellenes használata elleni küzdelemre vonatkozóan; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a Bizottság mindezidáig nem vette figyelembe az ajánlásokat annak ellenére, hogy egyes problémák továbbra is fennállnak; ezzel összefüggésben felhívja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy hajtsák végre a Parlament PEGA bizottságának ajánlásait, és erősítsék meg a kémszoftverek elterjedése és az azokkal való visszaélés elleni biztosítékokat, valamint az uniós jogszabályok, például a pénzmosási irányelv[16], a közbeszerzési szabályok és a kettős felhasználású termékekről szóló rendelet jobb érvényesítése révén lépjenek fel a nemzeti jogszabályok hiányosságaival szemben; felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy biztosítsák a kémszoftverpiacok szigorú felügyeletét, valamint a hatékony elszámoltathatósági mechanizmusokat és a külföldi államok nevében az uniós jog

---

16 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/849 irányelve (2015. május 20.) a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 141., 2015.6.5., 73. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj).

megsértésével végzett jogellenes adatgyűjtés bűncselekménnyé nyilvánítását;

39. felszólít a technológiai vállalatok és más magánszereplők felelősségre vonására, amennyiben azok elősegítik a transznacionális elnyomást, többek között azáltal, hogy nem csökkentik az EU-ban lakóhellyel rendelkező személyek alapvető jogait érintő kockázatokat, különös tekintettel ezen alkalmazások államilag támogatott megfigyelésre való használatára, a politikai beszéd cenzúrázására és a transznacionális elnyomás diaszpóraközösségek elleni elősegítésére; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat annak biztosítására, hogy az online óriásplatformok és a keresőprogramok emberi jogokon alapuló tartalommoderálást alkalmazzanak; felhívja ezeket a platformokat, hogy hozzanak létre gyorsreagálási mechanizmusokat a veszélyeztetett személyek számára, beleértve a kiemelt bejelentési csatornákat, az időben történő emberi felülvizsgálatot, az önkényes tartalomeltávolítással szemben előírt biztosítékokat, valamint a doxolásra, a fiókok feletti irányítás átvételére és az összehangolt online zaklatásra adott hatékony válaszokat;

Közvetett kényszerítés és családon keresztül történő elnyomás

40. elismeri, hogy a száműzött személyek családtagjaival szembeni megtorlás – függetlenül attól, hogy az EU-n belül vagy nem uniós országokban fordul-e elő – a transznacionális elnyomás határozott és súlyos formája; kéri, hogy az uniós monitorozási, szankciós és diplomáciai reagálási kereteken belül szisztematikusan foglalkozzanak a családra irányuló megfélemlítéssel, fogva tartással, vagyonelkobzással, utazási tilalmakkal és hasonló gyakorlatokkal;

41. hangsúlyozza, hogy a családok egyesítése és más védelmi mechanizmusok mérséklik a közvetett kényszerítés kockázatát;

A transznacionális elnyomást támogató struktúrák felszámolása

42. felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy azonosítsák, értékeljék ki és csökkentsék az uniós és nemzeti közigazgatási, jogi és pénzügyi rendszerek olyan strukturális sebezhető pontjait, amelyeket a transznacionális elnyomás kihasználhat, többek között a konzuli szolgáltatásokban;

43. ösztönzi az uniós intézményeket és a tagállamokat, hogy hozzanak intézkedéseket annak megakadályozására, hogy a transznacionális elnyomás elkövetői visszaéljenek struktúráikkal, ami magában foglalhatja kockázattudatos biztosítékok bevezetését, szükség esetén alternatív eljárásokat, valamint a jogi, közigazgatási és pénzügyi infrastruktúra fokozott felügyeletét, beleértve az alapjogi hatásvizsgálatokat, a befektetői letelepedési programokat és a pénzmosás elleni kereteket az elkövetők általi visszaélések megelőzése és az elszámoltathatóság biztosítása érdekében;

44. sürgeti a tagállamokat, hogy szigorúan vizsgálják át és – indokolt esetben – vonják vissza a befektetéshez kötött tartózkodási engedélyeket és a hasonló „aranyvízum-megállapodásokat” azon személyek esetében, akikről hitelt érdemlően megállapítható, hogy olyan rendszerekhez vagy hálózatokhoz kötődnek, amelyek transznacionális elnyomásban való érintettsége ismert, annak megakadályozása céljából, hogy az elkövetők és bűnsegédjeik az illegális tevékenységeket megkönnyítő uniós tartózkodási jogokat szerezzenek;

A nemzetközi együttműködési mechanizmusokkal való visszaélés

45. felhívja a tagállamokat, hogy továbbra is legyenek éberek, és utasítsák el, dokumentálják, valamint jelentsék be a külföldi hatóságoktól érkező informális, kényszerítő célú vagy törvényen kívüli kérelmeket, amelyek száműzetésben élő személyek vagy a diaszpóraközösségek tagjainak megfigyelésére, fogva tartására, korlátozására, megfélemlítésére vagy átadására irányulnak, beleértve azokat az eseteket is, amikor az ilyen kérelmeket diplomáciai csatornákon keresztül továbbítják; ezzel összefüggésben szorgalmazza a transznacionális elnyomás kockázatának kitett személyeket érintő valamennyi nemzetközi együttműködési kérelem fokozott ellenőrzését; felhívja továbbá a tagállamokat, hogy tartózkodjanak a transznacionális elnyomás áldozatainak vagy potenciális áldozatainak kiadatásától, és biztosítsák védelmüket az EU-n belül;

46. felszólítja a tagállamokat, hogy gondoskodjanak róla, hogy az Interpol-adatokat fogadó, transznacionális elnyomással gyanúsított országokkal kétoldalú együttműködési megállapodásokat végrehajtó bűnüldöző, igazságügyi és egyéb illetékes hatóságok megfelelő képzésben részesüljenek, hogy azonosítani és értékelni tudják a visszaélések kockázatait;

47. hangsúlyozza, hogy az Interpol visszaélésszerű kihasználásának kezeléséhez a nemzeti jogban és az operatív iránymutatásokban meg kell erősíteni, hogy a hivatalos és informális Interpol-közleményeket a kibocsátásuk előtt nem vetik alá az elfogatóparancsok esetében végzett ellenőrzésnek, ennélfogva azok nem tekinthetők az elfogatóparancsokkal egyenértékűnek; hangsúlyozza, hogy a transznacionális elnyomás elleni fellépéssel összefüggésben felül kell vizsgálni az Interpol korrekciós intézkedéseinek feltételeit és értékeléseit;

48. felhívja a Bizottságot, hogy hozzon létre uniós szintű fellebbezési mechanizmust az Interpol vörös riasztásainak és informális közleményeinek visszaélésszerű alkalmazására vonatkozóan, fontolja meg az együttműködés felfüggesztését azokban az esetekben, amikor aggályok merülnek fel a jogszerű eljárással kapcsolatban, vagy amikor az érintett személyt a távollétében ítélik el, és az

igazságszolgáltatás függetlenségének helyreállításáig tagadja meg az elkövető államoktól származó kérelmek elismerését vagy támogatását;

49. felhívja a tagállamokat, hogy az Interpolon belül szorgalmazzák az egyes közlemény- és körözéstípusokra vonatkozó részletes statisztikák évenkénti közzétételét, kibocsátó állam szerinti bontásban, feltüntetve a jóváhagyások, elutasítások és törlések számát és indokait;

50. kéri, hogy vezessenek be megfelelő reformokat és erőforrásokat olyan hosszú távú megoldások biztosítása érdekében, amelyek megakadályozzák a politikai indíttatású vörös riasztásokat és letartóztatásra irányuló körözési kérelmeket, beleértve az Interpol körözési rendszerével való visszaélést megakadályozó referenciaértékek meghatározását, valamint az emberi jogok és a transznacionális elnyomás terén rossz eredményeket felmutató kormányok fokozott ellenőrzését;

Az elnyomás pénzügyi és adminisztrációs eszközei

51. felhívja az EU pénzügyi szabályozó hatóságait és az érintett felügyeleti hatóságokat annak elismerésére, hogy a FATF pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni (AML/CTF) keretrendszerének és kiberbiztonsági keretrendszerének való megfeleléssel vissza lehet élni, és azokat a transznacionális elnyomás eszközeként lehet használni a civil társadalom és adományozóik, az újságírók és a diaszpóraközösségek, az üzletemberek és szervezeteik, a társult vállalkozások és az egyének ellen; felhívja a tagállamok bűnüldöző hatóságait és igazságszolgáltatási szerveit, hogy működjenek együtt a pénzügyi szabályozó hatóságokkal a pénzügyi rendszerek és utazási adatbázisok visszaélésszerű, a transznacionális elnyomás elősegítésére történő felhasználásának megakadályozása és kezelése érdekében;

52. felhívja az uniós pénzügyi szabályozókat, köztük az AMLA-t, hogy dolgozzanak ki biztosítékokat az ilyen jellegű manipuláció megelőzésére, beleértve a befagyasztás előtti ellenőrzéseket, valamint a megfelelő átvilágítási és adatvédelmi intézkedéseket;

53. felhívja az uniós pénzügyi szabályozókat, hogy dolgozzanak ki áldozatközpontú jogorvoslati mechanizmusokat a pénzügyi manipuláció és a hosszú távú károk orvoslására, beleértve az állami korrekciós mechanizmusokat is; fokozottabb együttműködést szorgalmaz a pénzügyi szabályozók, a szervezetek és az érintett felügyeleti hatóságok, valamint a transznacionális elnyomással foglalkozó érintett uniós szervek között;

54. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hozzanak létre olyan mechanizmusokat, amelyek biztosítják az alapvető banki szolgáltatásokhoz való garantált hozzáférést azon személyek

számára, akiknek a transznacionális elnyomással fenyegetettsége hitelt érdemlően megállapítást nyert, valamint hozzanak létre vészhelyzeti pénzügyi folytonossági vagy likviditási mechanizmusokat arra ez esetre, ha az elnyomás a vagyoni eszközök hirtelen befagyasztását eredményezné;

55. felhívja a pénzügyi információs egységeket, hogy azonosítsák és szisztematikusan elemezzék a transznacionális elnyomással kapcsolatos pénzügyi mintázatokat, és számoljanak be a vonatkozó megállapításokról a transznacionális elnyomással foglalkozó nemzeti és uniós koordinációs központoknak;

56. felhívja a tagállamokat, hogy biztosítsanak speciális képzést a bűnüldöző, igazságügyi, pénzügyi és kiberbiztonsági hatóságok számára a transznacionális elnyomáshoz kapcsolódó pénzügyi mintázatok azonosításáról, beleértve az FATF, az Interpol és az utazási adatbázisok eszközeivel való visszaélést is;

57. felhívja a tagállamokat, hogy nyújtsanak iránymutatást a pénzügyi intézmények számára, biztosítsák, hogy nemzeti pénzügyi szabályozó hatóságaik felhatalmazással rendelkezzenek a rendelkezésükre álló adatok bűnüldöző szervekkel és igazságszolgáltatási szervekkel való megosztására, valamint hozzanak létre hatékony nemzeti panasztételi és felülvizsgálati mechanizmust;

A menekültügyi, migrációs és konzuli szolgálatok védelme azzal szemben, hogy a transznacionális elnyomás elkövetői visszaéljenek velük

58. kiemeli, hogy a konzuli szolgáltatások megtagadása a transznacionális elnyomás egyik formája, amely megfélemlítéshez, megfigyeléshez vagy kényszerítéshez köthető; elítéli a mobilitás ellenőrzésének az elkövető államok általi alkalmazását, beleértve az útlevelek visszavonását, a konzuli szolgáltatások megtagadását és a mozgás egyéb korlátozását;

59. felhívja a Bizottságot, hogy adjon ki hivatalos iránymutatásokat a konzuli kényszerítés elleni küzdelemről, biztosítva, hogy a transznacionális elnyomás által érintett személyeknek ne kelljen meglátogatniuk külföldi nemzeti nagykövetségeiket vagy konzulátusaikat;

60. felkéri a tagállamokat, hogy biztosítsák a transznacionális elnyomás áldozatává vált kérelmezők egyéni körülményeinek megfelelő kezelését; felhívja a tagállamokat és a schengeni térség más országait, hogy következetesen és rugalmasan alkalmazzák az EU vízumkódexét és -kézikönyvét a transznacionális elnyomás által érintett személyek védelmi szükségleteinek kezelése érdekében;

Az elrettentés és az elszámoltathatóság megerősítése

61. hangsúlyozza, hogy növelni kell a transznacionális elnyomással járó költségeket, és meg kell erősíteni az elrettentést, többek között az elkövetők és támogatók hatékony nyomozás és büntetőeljárás alá vonása révén; felhívja a tagállamokat, hogy állapítsanak meg egyértelmű jogi felelősséget azon magánszemélyek és szervezetek tekintetében, akik, illetve amelyek tudatosan elősegítik a transznacionális elnyomás külföldi államok nevében elkövetett cselekményeit, vagy hasznot húznak azokból; felszólít továbbá a vállalatok emberi jogi átvilágítási kötelezettségeinek hatékony végrehajtására, beleértve a fenntarthatósággal kapcsolatos vállalati átvilágításról szóló irányelv alapján történő végrehajtást is; úgy véli, hogy az autoriter rezsimek által az EU-ban lakóhellyel rendelkező személyekkel szemben elkövetett transznacionális elnyomás egyre nagyobb méreteket öltő jelensége elleni küzdelem elleni megfelelő módja annak bizonyítása, hogy az EU visszatartó erő lehet; ezért sürgeti az EU-t, hogy folytassa saját védelmi képességeinek növelését és a függőségek csökkentését;

62. felhívja a tagállamokat, hogy erősítsék meg a megelőző és elszámoltathatósági intézkedéseiket, többek között a diplomaták, az érintett országok hivatalos személyzete, a tolmácsok, a lobbisták képviselői és más releváns szereplők transznacionális elnyomásban való esetleges érintettségének akkreditáció előtti átvilágítása révén, és vezessenek be megfelelő intézkedéseket – többek között kiutasítást, beutazási tilalmat vagy az akkreditáció felfüggesztését – az ilyen jellegű cselekményekért felelős személyekkel szemben; felhívja továbbá a tagállamokat, hogy osszák meg a releváns információkat a partnerországokkal az újbóli akkreditáció vagy a folyamatos visszaélések megelőzése érdekében; hangsúlyozza, hogy el kell ismerni a transznacionális elnyomás külföldi demokratikus ellenzéki csoportokba való beszivárgásával járó kockázatot, és összehangolt, kollektív intézkedéseket kell hozni az ilyen tevékenységek megelőzése és leküzdése érdekében;

63. felhívja az EU-t és tagállamait, hogy kövessék nyomon az igazságszolgáltatási vagy bűnüldözési mechanizmusok elkövető állam vagy államhoz kapcsolódó szereplők általi visszaélésszerű alkalmazását; felhívja az EU-t és tagállamait, hogy elegendő bizonyíték fennállása esetén fontolják meg óvintézkedések bevezetését az ilyen államokkal szemben;

64. felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy jogi kereteik tiltsák az emberi jogok európai egyezménye által védett jogokba való beavatkozást, beleértve azokat az eseteket is, amikor az ilyen cselekményeket külföldi hatalom nevében hajtják végre, és hogy ez a részvétel súlyosbító tényezőnek minősüljön kapcsolódó bűncselekmények miatt hozott ítéletek esetében;

65. felhívja a Tanácsot, hogy azzal a céllal, hogy indokolt esetben közös uniós szabályokat állapítsanak meg a fogalommeghatározásokra és a

szankciókra vonatkozóan, vizsgálja meg annak lehetőségét, hogy a transznacionális elnyomást az Európai Unió működéséről szóló szerződés 83. cikke szerinti határokon átnyúló dimenzióval rendelkező súlyos bűncselekményként azonosítsák; felhívja a Bizottságot, hogy kezdeményezzen jogszabályt a külföldi megfigyelési tevékenységek EU-n belüli tilalmának harmonizálására, különös tekintettel a transznacionális elnyomás körébe tartozó tevékenységekre;

66. felhívja a bűnüldöző szerveket és az igazságszolgáltatást, hogy vonják nyomozás és büntetőeljárás alá a Római Statútum értelmében emberiesség elleni bűncselekménynek minősülő transznacionális elnyomás cselekményeit;

67. felhívja a tagállamokat, hogy a Bizottsággal és az EKSZ-szel együttműködve építsék be a transznacionális elnyomás kockázatait az uniós utazási tájékoztatásba és konzuli iránymutatásba, többek között célzott utazási tanácsadás révén azon országok esetében, ahol hitelt érdemlő bizonyítékok támasztják alá az állami hatóságok vagy azokhoz kötődő szervezetek transznacionális elnyomásban való részvételét;

68. felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t annak biztosítására, hogy a transznacionális elnyomásban részt vevő személyeket és szervezeteket szisztematikusan vegyék figyelembe az EU globális emberi jogi szankciórendszere (az uniós Magnyickij-törvény) szerinti jegyzékbe vételkor, és a transznacionális elnyomást kifejezetten szerepeltessék a transznacionális szervezett bűnözésre vonatkozóan készülő uniós szankciórendszer szerinti jegyzékbe vétel indokaként;

69. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy növeljék a transznacionális elnyomással kapcsolatos bűnügyi, pénzügyi és digitális nyomozásokba való beruházásokat a transznacionális elnyomás cselekményeinek és elkövetőinek azonosítása és dokumentálása, valamint az áldozatok által kezdeményezett bírósági eljárások támogatása érdekében;

70. felhívja a tagállamokat, hogy a biztonsági, igazságügyi és pénzügyi hatóságok közötti fokozott koordináció révén kezeljék prioritásként a transznacionális elnyomás hálózatainak kivizsgálását és felszámolását, beleértve a köztes szereplőket és a szervezett bűnözéssel való kapcsolatokat is;

Az Európai Unió mint a transznacionális elnyomás elleni küzdelem globális vezetője

71. felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy szisztematikusan építsék be a transznacionális elnyomás elleni küzdelmet az EU külső tevékenységeibe, így a politikai és emberi jogi párbeszédekben, a nem uniós országokkal és a tagjelölt országokkal való együttműködésben és a nyilvános diplomáciában is, és nyilvánosan

adjanak hangot aggályaiknak; felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy a nemzetközi megállapodásokba és együttműködési keretekbe foglaljanak bele olyan feltételeket, amelyek megakadályozzák a transznacionális elnyomással kapcsolatos, büntetőügyekben kötött többoldalú és kétoldalú együttműködési megállapodásokkal való visszaélést, beleértve a felfüggesztés lehetőségét is;

72. felhívja az EU-t és tagállamait, hogy az elkövető államokkal fenntartott kétoldalú kapcsolatokban vessék fel a transznacionális elnyomás eseteit, beleértve közvetett kényszerítést és a családon keresztüli elnyomást is, és szorgalmazzák e gyakorlatok megszüntetését;

73. felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy folytassanak erőteljesebb stratégiai kommunikációt a transznacionális elnyomásról: kifejezetten ismerjék el globális fenyegetésként, ítéljék el határozottan az elkövetőket, és jelezzék, hogy az EU támogatja a célba vett személyeket;

74. felhívja az EKSZ-t, hogy a transznacionális elnyomást kifejezetten nevesítse az EU emberi jogi különleges képviselőjének megbízatásában, és biztosítsa, hogy az uniós emberi jogi jelentések foglalkozzanak a kérdéssel;

75. felhívja a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy a nem uniós országokkal kötendő finanszírozási, együttműködési és partnerségi megállapodások előkészítése során szisztematikusan vegyék figyelembe a transznacionális elnyomás kockázatait;

76. felhívja a Bizottságot, hogy a transznacionális elnyomást új kategóriaként foglalja bele jogállamisági és bővítési jelentéseibe;

77. felhívja a Bizottságot, hogy kezelje prioritásként a transznacionális elnyomást az Európai demokráciapajzs megvalósítása során, különösen a Demokratikus Reziliencia Európai Központjában;

78. felhívja a jövőbeni tanácsi elnökségeket, hogy kezeljék prioritásként a transznacionális elnyomást az uniós programokban, könnyítsék meg a bevált gyakorlatok tagállamok közötti cseréjét, és dolgozzanak a transznacionális elnyomás elleni küzdelem átfogó uniós megközelítését rögzítő tanácsi közleményen;

79. üdvözli a G7-ek vezetőinek a transznacionális elnyomásról szóló nyilatkozatát, és felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy erősítsék tovább a koordinációt a G7-ek, az Európa Tanács, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet és az ENSZ szintjén, többek között az ENSZ Emberi Jogi Tanácsában való folyamatos szerepvállalás és ENSZ Emberi Jogi Főbiztosa Hivatala munkájának támogatása révén; kéri továbbá, hogy az elkövető államok szisztematikus transznacionális elnyomási gyakorlatait vegyék figyelembe ezen országok kormányközi szervekben való

részvételének és az azokon belüli kezdeményezéseknek az értékelésekor;

80. felhívja a tagállamokat, hogy támogassák az Európa Tanács transznacionális elnyomásról szóló egyezményének kidolgozását,

81. határozottan úgy véli, hogy az EU-nak szorosan együtt kell működnie a hasonlóan gondolkodó partnerekkel, többek között a jogalkotással, az áldozatok védelmével, a felelősségre vonással és a köztes szereplői hálózatokkal szembeni szankciókkal kapcsolatos bevált gyakorlatok cseréje révén;

°

° °

82. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.